

Tal dia com avui fa...

1 any

Atacs racistes

El govern planta cara als atacs racistes als 'menes'. El conseller El Homrani alerta que agressions com la del Masnou són organitzades.

10 anys

Manifestació 10-J

Òmnium planta cara a José Montilla i es referma en el lema del 10-J. Miquel Iceta insisteix que només la senyera ha d'anar al capdavant.

20 anys

Llei d'estrangeria

SOS Racisme alerta del "risc de normalització" de la xenofòbia i insta els partits polítics a "aïllar el PP" per la seva decisió de reformar la Llei d'estrangeria.

Full de ruta

Xevi Sala

Contra l'ultra-populisme

La recent celebració del Dia de l'Orgull Gai ha tornat a mostrar-nos la cara més intransigent del populisme ultra de l'extrema dreta, amb la querella aquesta que Advocats Cristians ha anunciat contra la seva estimada Guàrdia Civil perquè van penjar la bandera LGTBI al compte oficial. Afirment els advocats suposadament ofesos que l'institut armat ha de mantenir la seva neutralitat ideològica. O sigui, un exemple ben matusser d'aquells que confonen la ideologia amb els valors humans més elementals, perquè la llibertat sexual no és una opció política, llevat que militis en el Partit Universal del Sentit Comú. L'amenaça d'aquesta mena de populismes disposats a aprofitar qualsevol crisi per omplir el graner electoral a base de demagogia s'ha incrementat en aquesta fase postpandèmia, i desgraciadament en tenim més mostres en altres camps. Com en l'àmbit laboral i assistencial. Gràcies a la coalició d'esquerres que –de moment– gover-

El problema no és la renda mínima vital ni els que la cobren després de passar els filtres corresponents, sinó el desfasament salarial de la reforma laboral

na l'Estat espanyol, ha estat aprovada la renda mínima vital que fa temps funciona a d'altres països europeus i que aquí ha esferit el Partit Popular fins al darrer metre de la cursa. Malgrat ells, els més desfavorits ja tenen un coixí econòmic que permet que ningú quedi enrere, tal com ha de ser en una societat moderna. L'entrada en vigor de l'assignació, però, és una altra ocasió aprofitada per la ultradreta per fer-nos caure de quatre grapes al seu parany. "Tinc una amiga que sense fer res en tot el dia ha passat a cobrar set-cents euros al mes i jo, treballant dotze hores seguides, només cobro tres-cents euros més; no hi ha dret." El comentari segur que qualsevol de nosaltres l'ha pogut sentir aquests dies al seu entorn. Gent assalariada, enfadada amb els que cobren sense treballar. Però el problema no és la renda mínima vital ni els que la reben després de passar els filtres corresponents. El problema real és el desfasament dels sous a conseqüència de la salvatge reforma laboral perpetrada pel PP.

Tribuna

Enric Serra. Periodista

La realitat del drama

Després d'uns dies d'haver-se encetat la polèmica per l'emissió a TV3 de la sèrie *Drama*, queden poques coses per dir-ne però potser encara és oportú aturar-se en alguns factors que són fonamentals perquè avui estiguem ocupats amb aquesta discussió. El castellà és llengua oficial a Catalunya, i si això és així no és pas com a reconeixement a la important comunitat de ciutadans que l'emigració ha portat des de diferents llocs d'Espanya, sinó el fruit del domini polític que l'Estat espanyol exerceix sobre Catalunya des de molt abans que la industrialització atragués les migracions. En són una prova irrefutable les accions repressives, els edictes i les lleis que els seus monarques i governs ens han aplicat per imposar-lo i per anorrear la llengua catalana des que els destins del nostre país van caure a les seves mans.

AQUEST ESTAT político-lingüístic propicia l'adopció com a certeses d'algunes barbaritats, com afirmar que qui escriu en castellà des de Catalunya també fa literatura catalana, talment

com si escriure en català des de Múrcia fos una contribució a la literatura castellana. O afirmar que tothom que viu i treballa a Catalunya és català, com si tothom que viu i treballa a Brussel·les fos belga. Per "ser", no és tan important "estar-hi" sinó que s'ha d'adquirir un compromís, s'ha de contraure una responsabilitat. I a Catalunya no és català el que hi és sinó el que es compromet amb la seva cultura, amb les institucions, amb el desenvolupament i també amb la seva llengua.

PERQUÈ l'idioma és un factor identitari no renunciabile com ho proclamen totes les nacions amb estat, i no és just que les que no en tenen hagin de sacrificar aquesta condició com és opcional fer-ho a Catalunya. Molts residents al nostre país han renunciat –per condicionants familiars, per comoditat o per convicció política– a fer servir el català, i la legislació els ho posa fàcil: el bilingüisme oficial els permet triar i la llei ja els diu de quina llengua no poden prescindir i de quina sí. Per corregir en la mesura possible aquesta

desigualtat, l'autogovern de Catalunya ha permès dotar-nos de dues eines fonamentals: un paquet legislatiu per afavorir la normalització lingüística a través de la immersió en l'educació i del foment de l'ús social de la llengua, i uns mitjans de comunicació públics per compensar la massiva presència i influència de mitjans en llengua castellana.

PER TANT, encara que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals té la missió de reflectir informativament la realitat del país, no té la missió d'adaptar-se a l'ús de la llengua que es fa al carrer sinó de transformar-lo. I qualsevol confusió o tergiversació d'aquests dos objectius –sigui per desídia, per perseguir una audiència de rendibilitat comercial o per una intencionalitat política dissolvent dels signes d'identitat del país– significa contribuir a l'ofegament de la llengua catalana. I és evident que els responsables dels diferents mitjans de la CCMA estan prenent decisions tacades d'algunes d'aquestes actituds.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

A Gabriel Rufián

■ No m'imaginava pas que l'escrit elogiós del novembre del 2016, en aquesta mateixa secció, anys més tard l'hauria d'esmenar. Has canviat molt. T'han pujat els fums al cap. Ets un narcisista i actues com a tal, amb la barra de creure't el melic de Ñ. Acabars al PsoE?

Fas bé el paper de *pinxo piscines*. I el de vassall a mida de sastre, pagat entre tots. Ets on volies ser, a la capital del *Reino*. Vosaltres i la CUP al *Congreso* heu actuat com uns col·laboracionistes passius en el cas del suplicatori a Laura Borràs. La culpeu d'uns fets que tots els partits (vosaltres inclosos) heu practicat. Per ells, legal; per ella, *acoso, derribo y lanza*. Has emprat una política miserable d'enfonsar l'adversari de casa i que Ñ sigui més poderosa vers la colònia Catalunya. Vols guanyar al marge

de les urnes, fent creure que el *Tribunal Supremo* serà equànime. Això teu sí que és un insult a la intel·ligència col·lectiva! Pregunta-ho a Junqueras, Bassa, Romeva, Anna Gabriel... per exemple.

Tinc estima pels votants, i respecte per la militància i dirigents. El president Lluís Companys va dir: "Els catalans només ens tenim a nosaltres"; i vosaltres busqueu la lleialtat amb Ñ, que mai ens ha aixecat la bota! Cada vegada hi ha més votants transversals prioritant el país !!*!!

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès
(Vallès Occidental)

El reconeixement?!

■ He passat tots aquest dies esperant el gran reconeixement que el govern, la ciutat, havien de fer a tots aquests professionals que es juguen la vida, i en alguns casos

l'han deixada, en la lluita contra aquesta malaltia que tant vides s'ha cobrat.

Han hagut de pensar que amb els aplaudiments ja n'hi havia prou, perquè quina ha estat la meua sorpresa quan aquest reconeixement ha consistit a donar-los una "paga extra" que els devien, i com si això no fos prou vergonyós, a sobre els metges han cobrat un tant i les netejadores, un altre, com si uns i uns altres no s'haguessin jugat per igual la vida ni haguessin treballat fins a l'esgotament.

Ah!, i no ho oblidem, per si això no fora prou, els volem donar el premi Princesa d'As-túries, com si la casa reial hagués ajudat amb alguna cosa (i ni tan sols han donat un euro).

El que la nostra sanitat necessita és més personal, més i millors equipaments i, per descomptat, millors sous. I el mateix val per a l'educació.

Que mentre tot això passa, el nostre govern es gasta milions d'euros en armament, i després diuen que no hi ha pressupost; amb la meitat del que han gastat ho podrien arreglar.

Queda clar quines són les seves prioritats.

De pena.
Gràcies.

VICTÒRIA PIJUAN
Barcelona

Ens tornarem a veure

■ "Rosa Maria Sardà, perquè vas alegrar la vida de molts amb el do de l'art escènic que et vaig donar. Entra.

Manuel Cuyàs, perquè vas donar criteri de bona mena amb la teva columna sempre llegida i pel teu somriure. Entra."

Rosa Maria, Manuel, ens tornarem a veure.

JOAN MARTORELL I BARBERÀ
Matadepera (Vallès Occidental)